

Underbilag til bilag 13.

Prisdirektoratet.

København, den 20. november 1954.

Den svenske lovgivning om konkurrencebegrænsning.

Notat efter studiebesøg i Stockholm.

I dagene 9.—11. november 1954 har under tegnede tjenestemænd i prisdirektoratet, ekspeditionssekretær Poul Dahlgård, fuldmægtig Henning Kjølby og fuldmægtig Povl Nørgaard, aflagt besøg i Stockholm for at søge nærmere oplysninger om den svenske lovgivning om konkurrencebegrænsning med særligt henblik på det i Sverige i indeværende år gennemførte forbud mod bindende bruttopriser.

Besøget var tilrettelagt efter aftale med ombudsmannen för näringsfrihetsfrågor, hovrättsrådet Åke Martenius, der viste os overordentlig stor imødekommenhed, og som drog omsorg for, at vi foruden med ombudsmannen fik lejlighed til drøftelser med näringsfrihetsrådet, Kungl. kommerskollegiets monopolutretningsbyrå og statens priskontrollnämnd. Ombudsmannen formidlede endvidere kontakt med repræsentanter for Industriförbundets kartellbyrå, Kemisk-tekniska och livsmedelsfabrikanters förening (KeLiFa) samt Kooperativa förbundet.

Det indtryk, vi således efter en række samtaler har haft mulighed for at danne os af diskussionen omkring og virkningerne af den nye svenske lov, er resumeret i det følgende.

Lovgivningen og debatten herom.

1. Idet bortses fra priskontrollnämndens virksomhed — der hviler på midlertidigt lovgrundlag — er tilsynet og kontrollen med konkurrencebegrænsninger i Sverige baseret på to love: „Lag om övervakning av konkurrensbegrænsning inom närings-

livet“ af 29. juli 1946 og „Lag om motverkande i vissa fall av konkurrensbegrænsning inom näringslivet“ af 25. september 1953.

Loven af 1946 har til formål at tilvejebringe større offentlighed om konkurrencebegrænsningerne dels ved offentlig registrering af kartelaftaler og dels ved offentliggørelse af mere indgående undersøgelser af konkurrencebegrænsningerne og deres virkninger indenfor de enkelte erhvervsområder. Disse opgaver er henlagt til et særligt „monopolutretningsbyrå“ under kommerskollegiet.

Loven af 1953, som er gennemført efter en forudgående omfattende kommissionsbehandling af såkaldte „nyetableringssakkuniga“, skal tjene til mere direkte at modvirke skadelige virkninger af konkurrencebegrænsningerne.

Dette formål skal som hovedregel søges opnået gennem en i loven fastlagt *undersøgelses- og forhandlingsprocedure*. For bindende mindste-bruttopriser og visse licitationsaftaler gælder dog videregående regler, idet der for disse konkurrencebegrænsningsformer er fastsat *generelle forbud* med dispensationsadgang.

Ved loven er oprettet et næringsfrihedsråd (bestående af 3 forbrugerrepræsentanter, 3 erhvervsrepræsentanter og 3 „neutrale“ medlemmer, blandt hvilke formand og næstformand) og et embede som ombudsmand for næringsfrihedsspørgsmål. Ombudsmanden skal som en art statsadvokat indbringe sager om skadelig virkning af konkurrencebegrænsning for næringsfrihedsrådet, hvor sagerne forhandles under dom-